

²¹Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. ²²Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! ²³Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akarátára ügyelsz, hanem az emberekére. ²⁴Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem! ²⁵Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét értem, megtalálja azt. ²⁶Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért? ²⁷Mert eljön az Emberfia az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint.

Kereszthordozásra hívott Gyülekezet!

Az iskolákban új félévet kezdve a diákokkal, többnyire ilyenkor a tananyagban is új fejezethez érkezünk. Ezek a fejezetek általában kapcsolódnak egy korábbi évben megkezdett témakörhöz, vagy éppen egy már tanult témát mélyítenek el. Ahhoz, hogy valami újba fogjunk, szükséges, hogy tisztázzuk, felelevenítsük, ismételjük az alapokat. Gyakran történik azonban, hogy mikor az ismétlés szót kimondom és körvonalazni kezdem a témát, akkor a diákok rávágják valamilyen formában, hogy „Ó, erre emlékszünk, ezt nem kell újra átvenni!” „Játszunk inkább, ezt már tényleg tanultuk!”. Ilyenkor persze örülni is kezdek és reménykedem, hogy tényleg meg van a biztos alap, de azért biztos, ami biztos pár kérdéssel ellenőrzöm ezt az állítást. Talán nem meglepetés, hogy az esetek nagy részében bizony hamar kiderül, hogy a többségnél nagyon is szükséges az ismétlés, de legalább is a tisztázás. Ne távolítsuk el azonban ezt a jelenséget magunktól, mintha csak a gyermekekre lenne igaz! Mi is időről időre az ismert tanmese galambjává válunk, aki a tanító szavakat inkább elkerülni akarja és zsigerből bűgjük rá mi is: „Tudom, tudom.”.

Böjt kezdetén vagyunk és ugyan még csak az első vasárnapja van a Húsvétot megelőző 40 napos böjti időszaknak, mégis sokak már most elbuknak a Feltámadás ünnepe felé vezető úton. Nagy magabiztossággal tudunk mi is nekiindulni Nagyböjtnek, mondván, hogy „Sok éve olvasom és hallom már az igében, hogy mi történt Jézussal.”, „Ismerem a nagyheti történéseket.”, „Tudom miről szól Húsvét ünnepe.”. És talán tényleg meg is nyugszunk és biztosnak vesszük tudásbéli és lelki felkészültségünket is, akár csak Péter tette alapigénkben. Adott esetben talán még tőlünk se állna távol, hogy még Jézust is megfeddjük és kioktassuk. Nevetségesnek hathat ez most, de Péter számára sem tűnt elrugaszkodottnak és biztosra vehetjük, mi sem vagyunk mások.

Ahogy az életünk sok területén, úgy a hitünkben is hajlamosak vagyunk a számunkra biztosnak tűnő maximumért minden odaadásunkkal és erőnkkel küzdeni. Azt akarjuk elérni, amit mi jól működő, igazságos, élhető valóságnak látunk, itt a földi keretek között.

A mi Mennyei Atyánk a böjtben azonban épp arra hív, hogy lássuk meg, hogy mi milyen bizonytalan minimumra akarunk valójában építkezni. Lássuk meg és tudjuk eldobni magunktól, vagy legalább is

ehhez kérjünk erőt, hogy aztán valóban biztos alapra építkezve haladhassunk tovább. Gondoljunk csak a Sziklára épített ház példájára!

Böjt első vasárnapjának megnevezése Invocavit, azaz az Úr segítségül hívására biztatva indulunk el ezen az úton. Igen, ennyire egyszerű és alapvető üzenettel indulunk, mert ha az ilyen alapokat elfelejtjük, nem ismételjük nap, mint nap, akkor nagyon gyorsan válunk mi magunk is annyira magabiztossá, hogy az elismertségünkre, vagy a lexikális tudásunkra hagyatkozva mi akarjuk megszabni az Úr kegyelmes szeretetének jó rendjét.

De, hogy ne csak utalgassak Péter és Jézus szavaira, tekintsünk most alapigénkre! *Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!* Úgy kezdtem: „*Ettől fogva*”. De mitől is?

Alapigénket közvetlenül Péter vállástétele előzi meg. „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.*” Az első keresztény hitvallás, mikor is Jézus maga mondja a tanítványnak, hogy boldog, mert ezt nem emberi bölcselkedés mondatja vele, hanem Isten hit által jelentette ki neki. Ami pedig megkoronázza ezt a beszélgetést, az az, hogy most először vállalja Jézus nyíltan a messiási címet. Gondoljunk csak bele egy pillanatra, hogy milyen mély és örömteli pillanat ez. A Mester, akiben beteljesednek a próféciák, akitől már annyi csodát és jelet láttak, végre nyíltan kimondja, hogy ő a Krisztus, a Messiás. Most már semmi kétség nem maradhat! Ez egy tagadhatatlanul euforikus pillanat.

Jézus azonban, mint jó pedagógus, a valami új kezdetén, ismét, helyesebben tisztázza az alapokat. Szükséges, hiszen tudja ő is, hogy a zsidó, messiási király-várakozás egy dicsőséges bevonulást sejtet, mely csodákkal ékített diadalmenettel folytatódik és győztes uralkodás a betetőzése. Tudatosan jelenti itt ki tehát tanítványainak és ismétli még többször is meg, hogy ne erre számítsanak. Felkészíti őket arra, hogy mi is az Isten terve, hogy mit is jelent a Messiás keresztje. „*sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia*”

Ebben a felfokozott érzelmi állapotban Jézus nem ünneprontó akar lenni, hanem hűséges Isten akaratahoz. Valójában nem ismeretlen a tanítványok és így Péter előtt sem, hogy az Úr felkentjének, a Messiásnak, azaz Krisztusnak, nem dicsőséges diadalmenet az útja, hanem az Ézsaiás prófétánál leírt szenvedő szolga képét kell betöltenie, hogy az Úr akarta, a megváltás műve, célhoz érjen. „*Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.* ⁶*Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.* ⁷*Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik...*”

Jézusnak ebben a kijelentésében azonban Péter, aki az előbb még olyan tisztán tudta megragadni az isteni kijelentést, az Úr akaratát, most mégsem lát és hall meg mást, csak az emberi, igazságtalan akaratot. Ez ellen az igazságtalanság ellen pedig fel kell emelnie a hangját és még Jézussal szembe menve is úgy érzi, hogy ki kell mondja, hogy „*ez nem történhet meg*”.

Ismét az emberi akaratot látja a fő mozgató rugónak és meg se hallja, hogy Jézus a feltámadásról beszél. Az emberi igazságtalanságra emberi igazsággal akar válaszolni és hirtelen teljesen elfelejti a Mindenható igazságát.

Az imént még olyan tisztán hangzó hitvallás, mely az Úrban bízó hit által fogalmazódhatott meg, most hirtelen feledésbe merül, és az ember siker-orientált gondolkodása próbál értelmet keresni Jézus szavaiban. Az még csak-csak elképzelhető, hogy jön még nehéz időszak, szenvedés, de az, hogy halál, az nem fér bele a képbe. Akkor a győztesnek hit út, így mégis veszít? Isten megadja magát a világnak? A Krisztus mellett állók így a vesztes oldalt választották volna? Ez nem lehet! Hiszen érezték már az elhívásuk alkalmával is, de azóta próféciaik teljesedtek be, és épp az imént Ő maga is kijelentette, hogy Ő a megígért Messiás. Akkor ez nem történhet meg! Így nem lehet Szabadító! A kísértés olyan tisztán fogalmazódik meg itt Péter szavaiban, hogy Jézus egyből reagál is rá. Elutasítja azt. Nem emberi jó, vagy rossz akaratot kell tetten érnünk Krisztus kereszthalálában! Nem a sors, a próféciaik, a csillagok, vagy a szerencse miatt feszítik meg a Golgotán Jézust! Mi vagyunk azok, akik szeretünk minden egyéb okot előtérbe helyezni és kielemezni, mielőtt eljutunk odáig, hogy az Isten igazságát keressük. Pedig Krisztus útjában nem találunk véletleneket, vagy vargabetűket, csak egy igen egyszerű dolgot: az engedelmisséget. Nem passzív elszenvedést, tehetetlen beletörődést, hanem tudatos elköteleződés, döntést az engedelmisség mellett.

Textusunk második felében Jézus erről az elköteleződésről tanítja tanítványait; a kereszthordozásról. Tulajdonképpen megint csak ismételi Jézus, tisztázza, hogy mire is van elhívása a tanítványoknak, hogy mit is jelent a Krisztust követő, a keresztény élet. *„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”*

Nem csak a bűnt miatt aktuális nagyon is ez az ige. Szinte minden második hirdetés és médiacikk arról akar meggyőzni valamiként, hogy meg kell találd önmagad, hogy a stresszes életed legyőzéséhez valamilyen önkeresésre van szükséged. Teljesedj ki a munkádban, a szülőségben, a sportban, a kreativitásodban, valamiféle spirituális elmélyülésben, és még sorolhatnám, de a bűnt, illetve a kereszthordozás nem egy meditáció, vagy bármilyen egyéb önkeresési tréning. Éppen az önmagad, az önzőséged tudatos elhagyása és az Úr növekedése benned. Ahogyan Pál apostol írja: *„többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem”*

A kereszt hordozásához önmagunkkal kell szembe helyezkednünk. Ott munkálnak bennünk is a jogos igények; az erő, vagy a tudás illúziója, melyről úgy érezzük, hogy a másik ember felé emel; és a saját igazságunk, amibe úgy kapaszkodunk, mint a kutyák a megrágcsált játékaikba, pedig pont annyira nem kellenek senki másnak.

A kereszt hordozásához ezektől az igazságoktól kell megszabadulnod, hogy ne ezekhez ragaszkodj a másik emberrel szemben, és főleg ne a te Megváltó Uraddal szemben, hanem az Úr igazságára legyen benned őszinte vágy. Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Mindenható Úré! Pál apostol Filippiekhez írt levelében olvassuk: *Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem Krisztusért.* ⁸*Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.* A számítógépetem épp a múlt héten kezdtem rendbe tenni. Eleinte nem akartam mindent átnézni, törölni és újra telepíteni az egészet, csak úgy finoman rendezni, hogy átláthatóbb, hogy azért mégis használható legyen. Próbálkoztam, hogy némileg rendbe hozva még elkerülhessem a nagy munkát, a teljes újrakezdést, de végül be kellett látnom, hogy bő négy év halogatás után nincs tovább. Egyszer jónak vélt programok; háttérben futó, csak lassító alkalmazások; töméntelen felesleges adat és fájl, alavult beállítások. Már lényegében használhatatlan volt, de ha tudom én még mindig csak foltozgattam volna azt, aminek a nagy része szemét és káros.

Ahogy én a számítógépetemtől, úgy te sem várhatod el magadtól, hogy minden rendben legyen, hogy valóban Krisztust követő, kereszthordozó életed legyen, miközben annyi fölösleges, lassító terhet, háttérben futó, elavult akartot és káros, vírusként kapott vágyat hordozol magadban. Ezeket mind le kell tedd, le kell, hogy töröld a rendszerből, különben nem fog működni.

A böjti utad nem kezdődhet ott, hogy megérkezel kereszteddal az elhengerített kövű sziklasírhoz. Hívd segítségül az Urat! Kérd, hogy tisztítson meg minden szeméttől és Ő adjon neked erőt és elköteleződést, hogy el tudd hordozni a rád bízott keresztet! Így legyen! Ámen!